

a) dels kartlägga behovet av och förutsättningarna för en samordnad och systematiskt genomförd allmän hälsoupplýsning och hälsofostran,

b) dels framlägga förslag angående hälsoupplýsningens innehåll, utformning och organisation, allt i syfte att skapa bättre förutsättningar för en aktiv medverkan från alla samhällsorgans och alla vuxna medborgares sida när det gäller att söka förbättra vår folkhälsa och samtidigt i möjligaste mån söka avlasta sjukvård och socialvård.

Stockholm den 21 januari 1969

<i>Gunnar Hedlund (cp)</i>	<i>Lars Eliasson (cp)</i> i Sundborn	<i>S. G. W. Wahlund (cp)</i>
<i>John Eriksson (cp)</i> i Bäckmora	<i>Johannes Antonsson (cp)</i>	<i>Nils G. Hansson (cp)</i> i Skegrie
<i>Sven Vigelsbo (cp)</i>	<i>Gunnar Larsson (cp)</i> i Luttra	<i>Thorbjörn Fälldin (cp)</i>

Nr 127

Av fru Holmqvist och fröken Sandell, om *bosättningslån till handikappade*.

Alltsedan budgetåret 1961/62 kan invalidbostadsbidrag för särskild inredning av invalidbostäder utgå enligt bestämmelser i lånekungörelsen. Sådant bidrag avser att bereda invalider tillgång till större lägenhetsutrymme och en i övrigt för rörelsehindrade personer nödvändig bostadsstandard.

Denna form av hjälp till de handikappade har hälsats med tillfredsställelse, och antalet lägenheter har ökat år från år. För många är dock inflyttningen i dessa bostäder förenad med stora kostnader, emedan möbler och andra inventarier måste anskaffas för att den handikappade verkligen skall kunna tillgodogöra sig den bättre bostadsstandarden. I allmänhet är förtids-pensionen den enda inkomsten, och vi anser att den handikappades situation inför lägenhetsbyte och bosättning kan vara att jämföra med unga människors — eller kanske är betydligt sämre — varför det förefaller vara motiverat att öppna möjligheter för de handikappade, såväl ensamstående som gifta, att kunna erhålla det statliga bosättningslånet. En sådan låneförmån skulle vara ett behövt komplement till övriga hjälpformer för att ge handikappade känslan av jämställdhet med övriga medborgargrupper.

Med hänvisning till ovanstående hemställer vi,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära att bestämmelserna i kungörelsen om statliga bosättningslån ändras därhän att personer med handikapp som inflyttar i av staten finansierade invalidlägenheter tillerkännes rätten till bosättningslån.

Stockholm den 23 januari 1969

Mary Holmqvist (s)

Viola Sandell (s)

Nr 128

Av herr Jonasson m. fl., om en översyn av provinsialläkarväsendet.

(Lika lydande med motion nr 109 i Första kammaren)

Inom vissa regioner av vårt land befinner sig den öppna sjukvården i en besvärlig situation. Trots stora ansträngningar från bl. a. kommunernas sida är det svårt att besätta provinsialläkartjänsterna. Detta innebär att befolkningen i många områden, inte endast i utpräglade glesbygder, får orimliga avstånd till närmaste läkare och sämre möjligheter till sjukvård.

Orsakerna till bristen på provinsialläkare är till övervägande del att söka i dessa läkares arbetsförhållanden. I många fall är distrikten alltför stora — både befolknings- och ytmässigt sett — vilket ger en stor arbetsbörda för läkarna. Vidare har provinsialläkarna, till skillnad från många övriga läkare, en ofta återkommande och slitsam jourtjänst. Till provinsialläkaren i en glesbygd — där varken specialister eller lasarett finns — vänder sig människor med alla slags sjukdomar. Detta förutsätter ett stort kunnande hos vederbörande läkare, och han måste ständigt hålla sig à jour med den medicinska utvecklingen på alla områden. Dessutom är meritvärderingssystemet för läkare så utformat att tjänstgöring som provinsialläkare inte ger några meriter om vederbörande vill avancera inom den slutna vården.

För att komma till rätta med bristsituationen inom denna del av sjukvården är det angeläget att en översyn sker av provinsialläkarväsendet. Väsentligt är därvid att provinsialläkarna tillförsäkras bättre arbetsförhållanden.

Med stöd av det anförda hemställes,